

[Ragnhild Andersen.]

slået, er ikke på langt nær alle forhold taget i betragtning, og det fremgår også af det, ministeren selv siger ved fremsættelsen. Ministeren bygger sin argumentation for ikke at foreslå yderligere forbedringer op på indtægtstallene fra 1938 for rentemodtagere og for arbejdere og tjenestemænd og de tilsvarende tal i dag. Han tilføjer, at regeringen imidlertid er opmærksom på, at rentemodtagernes kår er vanskelige, idet det overvældende flertal af dem hører til dem, der har de mindste indtægter. Ministeren begrundet sine udtalelser om rentemodtagernes i forhold til andres særdeles gunstige stilling med tallene fra 1938. Hvad er nu ministerens begrundelse for at søge tilbage til 1938? Jeg er ikke alene alvorligt bange for, at den begrundelse er noget søgt, men også for, at regnestykket ikke passer. Jeg er alvorligt bange for, at dette regnestykke fra 1938 ikke svarer til de faktiske forhold. Det er blevet fremført af det ærede medlem hr. Svend Jørgensen, at tallet i 1938 var særdeles lavt for rentemodtagerne, og at dette derfor ikke kunne lægges til grund for nogen sammenligning. Det er ganske rigtigt, men der blev jo også i 1938 netop på grund af rentemodtagernes vanskeligheder gennemført en række særlige ordninger ikke alene for rentemodtagere, men også for arbejdsløse og særligt trængende. Medmindre dette synspunkt bliver imødegået af ministeren, vil jeg mene, at disse foranstaltninger ikke er medtaget i beregningen over rentemodtagernes kår i 1938 og rentemodtagernes kår i dag sammenlignet med arbejderne og tjenestemændenes.

Der blev gennemført tilskudsordninger i 1938 og 1939, f. eks. for oksekød på 7 mill. kr., for svinekød på 9 mill. kr. og for sødmælk på 9 mill. kr., og der blev ved ekstra foranstaltning gennemført brændselshjælp til de arbejdsløse og til rentemodtagerne, som alene for rentemodtagernes vedkommende kostede $4\frac{1}{4}$ mill. kr. Kan ministeren garantere for, at disse ekstraordinære tilskud, som for norges vedkommende blev udbetalt som rabatkort til rentemodtagerne, er medregnet i det regnestykke, ministeren her bruger som argument for ikke at give rentemodtagerne mere? Hvis ministeren ikke kan det, må jeg gå ud fra, at tallet ikke holder. Jeg beskæftiger mig med disse tal, fordi ministeren bruger dem som argu-

ment for ikke at give rentemodtagerne mere.

Det forekommer mit parti, at der er endda meget tungtvejende argumenter for væsentlige forbedringer i folkeforsikringsloven, al den stund invaliderne selv gør gældende, at de ikke kan leve af de små indtægter, de har, al den stund vore gamle kalder til kongres og vedtager at henvende sig til rigsdagen med ønske om at få forbedringer i folkeforsikringsloven på ikke mindre end 12 områder. En nyere sammenligning af indtægterne for de samme indtægtsgrupper, som ministeren beskæftiger sig med, nemlig arbejderne og tjenestemændenes lønninger og indtægter og indtægten for rentemodtagere, viser, at der netop i de seneste år under de store pristigninger er foregået forskydninger til stor ugunst for rentemodtagerne. Jeg nævner her det, som blev fremdraget under invalidernes store møde i Odd Fellow-palæet, at indtægterne er steget for arbejdere og tjenestemænd fra 1948 til i dag med $12\frac{1}{2}$ pct. mere end for rentemodtagerne. Jeg har ikke hørt ministeren bestride dette, og heri ligger dog en virkelig begrundelse for en betydelig forbedring af renteindtægten for vore gamle og invaliderne. Ministeren henviser på ny til kommissionen og benytter her lejligheden til at advare kommissionen mod at stille forslag, som koster for meget. Jeg skal ikke komme ind på kommissionsforhandlingerne, men det er klart, at når der skal skaffes forbedringer til en kvart million mennesker i vort land, kan det ikke gøres uden midler, som samfundet må stille til rådighed. Det er da også mit partis opfattelse, at samfundet har både råd og pligt til at sikre rentemodtagerne en rente, de kan leve af, og stille de nødvendige midler til rådighed.

Ministeren har ikke taget alt i betragtning, når han afviser at imødekomme det ønske, invaliderne fremsatte i Odd Fellow-palæet, om at give hustruen ret til at have samme indtægt, som manden har, nemlig 100 pct. af grundbeløbet. Det er en lille sag, højtaerede minister; det er ikke en sag, som vil koste mange millioner kroner, men ministeren vil altså ikke stille dette forslag, skønt det forekommer mig, at dette er et af de områder, hvor uretfærdigheden råber til himlen, og skønt ministeren på mødet stod op og erkendte, at der var ting her, som burde rettes, og at han var velvillig stemt over-